

Täydellinen juuri noin

JOHANNA
SALO

Johanna Salo

Täydellinen juuri noin

SAGA Egmont

Täydellinen juuri noin

Cover image: Midjourney

Cover design: Rebecka Porse Schalin

Copyright © 2026 Johanna Salo and Saga Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727350455

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1. Kämppekaverit

– Hei, anna kun minä, Roope sanoi ja ojentautui ottamaan jakoaivainta Siirin kädestä.

Pultti tosiaan oli tiukalla. Miten se noin tiukalle olikin väännetty?

– Ei tarvitse auttaa! Siiri huudahti ja työnsi Roopen pois.

Sitten hän väänsi uudestaan – ja sai kuin saikin pultin irtoamaan.

Roope näytti hölmistyneeltä. Muut paikalle osuneet, Mikko, Lari ja Oskari, sen sijaan myhäilivät tietäväisen näköisenä.

– Tulokas ei taida vielä tuntea meidän Siiriä, Mikko tokaisi ja taputti Roopea olkapäälle.

Roope oli työkavereista uusin. Hän oli aloittanut työt tällä autokorjaamolla vasta edellisellä viikolla.

– Meidän Siiri ei olekaan mikään neito hento heiveröinen, Lari säesti. – Siiri pärjää mutterinväännöissä ja muissa voimalejeissa miehelle kuin miehelle!

– Paremminkin! Siiri tokaisi ja pukkasi Laria selkään. – Sinut minä ainakin päihitän!

Heitä molempia nauratti. Kaikki muistivat Siirin ja Larin välisen kädenvääntökilpailun korjaamon väen edellisissä pikkujouluissa. Siitä oli tullut työkavereiden keskuudessa lähes viikoittainen vitsin aihe ja samalla todiste siitä, että jos jollakulla vielä oli ollut epäilyksiä Siirin suhteen, viimeistään nyt Siiri oli lunastanut paikkansa työpaikan miesporukassa. Siiri oli nimittäin voittanut kädenvääntökilpailun. Lari oli tietysti selitelty tappiotaan väittämällä, että kaikki oli liian monen nautitun oluen syytä. Mutta yhtä kaikki, Siiri oli voittaja.

– Eikä siinä vielä kaikki! Oskari innostui. – Meidän Siiri tietää autoista suunnilleen kaiken!

– No, melkein, Siiri myönsi.

– Melkein kaiken, Oskari myöntyi tarkentamaan. – Ja mitä ei tiedä, sen hän ottaa selvää ja oppii nopeasti.

– Pitää paikkansa, Mikko vahvisti. – Kaikkihan me täällä olemme autoista kiinnostuneita, eikä kukaan meistä ole ammatissaan huono. Mutta jos pitäisi nimetä korjaamon paras mekaniikko, niin kyllä se olisi Siiri. Pakko antaa tällainen tunnustus.

– No enpä ole ennen tavannut moista naista! Roope pyöritteli silmiään.

– Nyt sitten tapaat! Siiri tokaisi. – Kiitos vaan kaikille antamastanne tunnustuksesta, mutta eiköhän tässä ole ruperteltu tarpeeksi. Eiköhän ruveta taas hommiin!

Koko miesnelikko livahti liukkaasti töidensä pariin, aivan, kuin olisivat vain odotelleet Siirin käskyä.

Siiri jatkoi Volvon jarruhuoltoa, vilkaisu työnsä lomassa pari kertaa vaivihkaa Roopen suuntaan ja hymähteli mielessään. Vai tuli se Roopelle yllätyksenä, että Siirin ranteissa riitti voimaa vai-

vaiseen jakoavaimen vääntämiseen! Ikään kuin Siiristä ei olisi moneen paljon vaativampaankin voiman- ja taidonnäytteeseen. Ikään kuin häneltä muka puuttuisi osaamista ja taitoa, teknistä näppäryyttä, hoksottimia ja ihan silkkaa raakaa voimaa!

No, Roope oli vasta aloittanut A-autoilla, joten miehelle piti antaa tämä pikku harhakäsitys anteeksi. Ennen pitkää Roope kyllä oppisi tuntemaan työkaverinsa, ja sitten hän olisikin valmis liittymään Oskarin, Mikon ja Larin muodostamaan ylistyskueroon. Siiri nakkasi niskaansa itsetietoisesti ja hiukan omahyväisesti. ”Korjaamon paras mekaanikko”, Mikko oli lausunut. Se oli paljon sanottu, mutta Siiri tiesi, ettei kehu ollut täysin vailla todellisuuspohjaa. Hän tosiaan oli työssään hyvä.

Jostain syystä se vain aina uudestaan yllätti tulokkaat, melkein joka kerta. Roope ei ollut suinkaan ensimmäinen, joka oli yllättynyt kuullessaan Siirin olevan vähintään yhtä pätevä mekaanikko kuin muutkin, ellei pätevämpi. Oli Siirin ammattitaitoa vuosien varrella epäilty vielä paljon suorasukaisemminkin, monet kerrat. Siihen oli joutunut tottumaan. Sai tottua siihen, että kun oli nainen perinteisellä miesten alalla, joutui aina uudestaan todistamaan pätevyytensä ja torjumaan epäilyksen. Minä osaan! Minä pystyn! Minä olen aivan yhtä hyvä kuin kuka tahansa mies, parempikin! Sillä asenteella Siiri oli joutunut raivaamaan tietään eteenpäin työelämässä.

Siirin omasta mielestä siinä ei ollut mitään kummallista, että hänellä pysyivät työkalut kädessä ja että hän oli jopa hyvä autojen ja muiden teknisten vempainten kanssa. Miksipä olisi ollut? Tällainen hän oli aina ollut. Jo lapsesta saakka Siiri oli ollut sellainen, jota joskus menneinä aikoina olisi kutsuttu ”poikatytöksi”. Kun muut pikkutyöt leikkivät nukeilla, Siiri innostui pikkuautoista, lentokoneiden pienoismalleista ja jalkapallosta. Kun muut tytöt

innostuivat kauniista mekoista ja halusivat kokeilla äidin huulipunaa, Siirin mielestä sellainen oli kuolettavan tylsää. Hän kiipesi mieluummin puuhun tai haastoi pojat juoksukilpailuun! Siirillä oli kolme veljeä, kaksi vanhempaa ja yksi nuorempi. Heidän vavavedessään hän soljui jo lapsena luontevasti osaksi poikaporukoita. Niissä hän tunsu yleensä olonsa kotoisammaksi kuin tyttöporukoissa, joiden jutut saivat hänet lähinnä haukottelemaan.

Kun peruskoulun jälkeen oli valittu jatko-opintopaikka, Siirin luokkakavereista Mira oli mennyt lukioon, Janna kampaajalinjalle ja Enni hoitoalalle. Siiri oli kirjannut hakulomakkeelle yksösvaihtoehdoksi autonasantajalinjalle.

– Autopuolelle tietenkin! Siiri huudahti ja katsoi jokaista läsnäolijaa vuorotellen haastavasti, vaikka ei kai hänen valintaansa tässä tutussa porukassa kukaan erityisesti ihmetellyt. Kaikkihan täällä tunsivat Siirin. – Minä haluan oppia autoista kaiken. Haluan tulla hyväksi mekaanikoksi. Suorastaan kaupungin parhaaksi!

Eikä kukaan Siirin vanhoista ystäväistä epäillyt hetkeäkään, ettei Siiri toteuttaisi suunnitelmaansa. Kun Siiri oli jostain innostunut, hän osasi olla sisukas ja pitkäjänteinen. Jos hän halusi tulla ”suorastaan kaupungin parhaaksi” automekaanikoksi, hän tekisi varmasti kaikkensa tavoitteen eteen.

Mutta kohdatessaan uusia ihmisiä Siiri joutui usein kohtaamaan ennakkoluuloja. Oli paljon sellaisia niin kuin nyt tuo uusi Roope, jotka luulivat, ettei naisella ollut riittävästi voimia työkalujen käsittelyyn tai ettei nainen voinut ymmärtää autoista mitään. Siiri tuhahti vielä kerran Roopen avuntarjousta muistellessaan. Vaikka tuskinpa Roope mitään paha oli tarkoittanut. Perinteisiin miehen ja naisen rooleihin liittyvät ennakkoluulot istuivat sitkeässä, ja Siiri joutui tekemään töitä niitä oikaistakseen.

Kyllä Roopekin oppisi, ja todennäköisesti paljastuisi ennen pitkää hyväksi tyyppiä. Siiri oli huomannut, että kun pintaa raaputti, useimmat paljastuivat aina lopulta hyviksi tyypeiksi.

Siiriä itseäänkin pidettiin korjaamolla hyvänä tyyppinä, hän tiesi sen.

Alku oli ollut hieman hankala. Siiri muisti ensimmäisen työpäivänsä tällä korjaamolla. Hän oli tuntenut korjaamon porukasta ennestään Larin, joka oli hänen veljiensä kavereita. Pahaksi onneksi Lari makasi juuri sinä päivänä kotona kuumeen kourissa, ja Siiri joutui kohtaamaan uudet työkaverinsa ilman tutun ihmisen tukea. Ei sillä, että ensikohtaaminen olisi häntä jännittänyt; Siiri ei ollut mitään jännittäjätyyppiä. Mutta kun hänet esiteltiin uusille työkavereille ja hän näki, miten epäluuloisen näköisinä miehet mittailivat häntä katseellaan, hän huokasi mielessään: ”Taas tätä.” Taas olisi murrettava muuri ja näytettävä, mihin pystyi.

– Täällä ei olekaan ennen ollut naisia töissä, Mikko oli murahnut.

– No nyt sitten on ensimmäinen, Siiri oli tokaissut.

– Aika harvinaista, että nainen on kiinnostunut autoista, Oskari oli tokaissut.

– Nytpä sitten näet sellaisenkin ihmeen! Siiri oli vastannut.

Mikko, Oskari ja muut olivat pian saaneet huomata, että Siiri osasi kyllä vähintään saman, minkä hekin. Silti he olivat tunteet tarvetta vielä toisella tapaa testata Siiriä. Eräänä päivänä, kun Siiri astui autokorjaamon toimistoon, toimiston seinälle oli ilmestynyt tyttökaleri. Se ei ollut komeillut seinällä vielä edellisenä päivänä; joku korjaamon väestä oli varta vasten äskettäin ripustanut kalenterin seinälle.

Siiri oli katsonut hetken kuluvan kuukauden tyttöä, joka po-

seerasi kuvassa huulet törröllään ja valtavan kokoiset rinnat paljaina. Työkaverit olivat asettuneet hänen ympärilleen, virnistelivät ja odottivat Siirin reaktiota. Mitä Siiri nyt tekisi?

Siiri otti kalenterin seinältä.

– Tämä ei jää seinälle, hän totesi kylmän rauhallisesti.

– Hei, autokorjaamon seinälle perinteisesti kuuluu tyttökalenteri! Oskari vastusti.

– Nyt se perinne katkeaa, Siiri totesi. – No niin, eiköhän ruveta hommiin!

Työkaverit olivat sen pidemmittä puheitta luimistelleet tiehensä ja ruvenneet äänettöminä tekemään töitään. Siiri vilkuili heitä salavihkaa ja huomasi, että heitä hävetti. Millaista vastaanottoa he oikein olivat odottaneet muka hauskalle pilalleen? Olivatko he odottaneet Siirin raivostuvan? Vai alkavan itkeä? Ei kai sentään, sillä pohjimmiltaan porukasta jokainen oli ihan kiltti kunnan mies. Joka tapauksessa Siirin tyyne rauhallisuus ja samalla selkeä päättäväisyys oli lyönyt heidät ällikällä – ja saanut heidät miettimään käytöstään ja häpeämään.

Myöhemmin Oskari oli tullut pyytämään koko porukan puolesta anteeksi.

– No, huumoriksihan se oli tarkoitettu, Siiri kohautti olkapäitään.

– Mutta se oli täysin asiatonta huumoria, Oskari myönsi. – En tiedä, mikä meihin meni. Mehän käyttäydyimme kuin mitkään aataminaikuiset sovinnistisiat. Mietimme, miten erikoista on, että autokorjaamolla on nyt yksi naisenkin töissä, ja siitä se idea sitten lähti. En edes tajua, kenen ajatus se alun perin oli.

– Niinhän sitä sanotaan, että joukossa tyhmyys tiivistyy, Siiri hymähti. – Mutta se on nyt ollutta ja mennyttä. Eiköhän unohdeta koko juttu!

Niin he unohtivat koko jutun, ja sen jälkeen korjaamon väen keskuudessa ei ripusteltu seinille tyttökalentereita, ei kuulu naista esineellisiä vitsejä eikä tehty mitään numeroa Siirin sukupuolesta. Pian Siiri jo oli osa porukkaa, ”meidän Siiri”. Hänestä pidettiin. Kun työkaverit joskus perjantaina töiden jälkeen lähtivät yhdessä oluelle, Siirikin kutsuttiin mukaan. ”Olen yksi jätäkistä”, Siiri ajatteli tyytyväisenä. Juuri niin sen hänen mielestään pitikin olla.

– Siiri, lähdetkö jo kohta kotiin? Larin kysymys keskeytti Siirin puuhat.

– Ihan kohta, Siiri vastasi. – Tämä öljynvaihto on kohta valmis. Teen sen valmiiksi.

– Onko sinulla tälle illalle mitään erityisiä suunnitelmia? Lari jatkoi.

– Eipä taida olla, Siiri vastasi. – Miten niin?

– Ajattelin, että voitaisiin viettää yhdessä koti-iltaa, Lari ehdotti. – Tilattaisiin pizzat ja katsottaisiin jokin elokuva. Mitä sanot? Liitytkö seuraan?

– Kuulostaa hyvältä, Siiri myöntyi. – Tehdään niin! Minä tulen kohta.

Siiri oli jo vuoden verran asunut yhdessä Larin kanssa – ei kumppaneina vaan kämppäkavereina. Siiri muisti, miten Lari oli vuotta aiemmin kysynyt, tiesikö Siiri ketään, joka parhaillaan etsii asuntoa ja joka voisi kuvitella asuvansa kimppa-asunnossa.

– Minun setäni omistama asunto on parhaillaan vapautumassa, Lari oli selittänyt. – Se on tosi kiva asunto, keskeisellä paikalla ja vähän aikaa sitten remontoitu. Setäni vuokraisi sen mielellään minulle.

– Onko se sitten yhdelle liian suuri? Siiri oli kysynyt.

– On, Lari oli vastannut. – Eikä minulla ole tyttöystävää, kuten tiedät. Kumma juttu, ettei tällainen loistosaalis ole kelvannut kenellekään naiselle!

Siiri pukkasi Laria leikkisästi kylkeen. Larin menneet ja nykyiset naisasiat olivat hänelle tuttuja, olihan Lari yksi hänen veljiensä pitkäaikaisimpia kavereita ja siis oikeastaan Siirinkin ystävä. Lari oli jo pitkään viihtynyt sinkkuna, ja aiheesta oli vitsailtu ennenkin.

– Haluatko, että esittelen sinut jollekin ihanalle vapaalle naiselle? Siiri ehdotti vinosti hymyillen. – Kelpaisiko Enni tai Petra?

– Kiitos ei, Lari pudisti päätään. – Minä viihdyn varsin hyvin poikamiehenä, kuten tiedät. Mutta asuntoon tarvittaisiin kuitenkin toinen vuokran maksaja. Asunto sopisi itse asiassa täydellisesti juuri kahdelle kämppikselle. Siinä on olohuone ja keittiö ja kaksi makuuhuonetta ja sellainen pohjaratkaisu, että siellä pääsisi aika hyvin menemään ja tulemaan toisen asumista häiritsemättä.

– Nyt sinä kuulostat ihan kiinteistönvälittäjältä, Siiri väitti. – Mikset ruvennut kiinteistönvälittäjäksi?

– Koska minä rakastan autoja vielä enemmän kuin oivallisia pohjaratkaisuja, Lari vastasi. – Tiedätkö jonkun, joka sattumalta juuri nyt etsii asuntoa?

Siirin ei tarvinnut miettiä kauan. Ajoitus tuntui täydelliseltä: Siiri oli vasta edellisellä viikolla saanut tietää, että hänen oma vuokranantajansa ottaisi asunnon omaan käyttöönsä, joten Siiri joutuisi etsimään uuden kodin.

– Vaikka itse sanonkin, niin en ole maailman huonoin vaihtoehto kämppäkaveriksi, Lari mainosti. – Pidän kiinni yhdessä sovituista pelisäännöistä, mutta en toisaalta nipota enkä kyttää toisen tekemisiä. Huolehdin siivousvuoroistani. En pilaa toisen

Rakkautta autokorjaamolla

Siiri on reipas automekaanikko, joka elää mutkatonta elämää kämppiksensä Larin kanssa. Miesvaltaisella alalla hänen uravalintaansa ihmetellään, mutta Siiri ei ole epäilijöistä moksiskaan. Hänen leppoisa arkensa muuttuu kuitenkin äkisti, kun hän saa yllättävän treffipyynnön.

Siiri suostuu vastahakoisesti treffeille, mutta huomaakin viihtyvänsä miehen seurassa hyvin. Treffien jälkeen Lari vaikuttaa yllättäen mustasukkaiselta – voisiko kämppisten välillä olla jotakin syvempää kuin vain ystävyyttä? Pian Siirin on tehtävä sydämensä valinta kahden miehen välillä.

Johanna Salo on suomalainen kirjailija, joka tunnetaan ihanan romanttisista tarinoistaan.